

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Martiny Küchlerové, Ph.D., ve věci

žalobců: a) Bc. M. K.
 b) K. K.
 c) K. S.
 d) Bc. M. J.
 všichni zastoupeni JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem
 se sídlem Vodičkova 709/33, Praha 1

proti
žalovanému: Ředitel Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje
 se sídlem Ulrichovo náměstí 810, Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. července 2021, čj. KRP H-21125-77/ČJ-2020-0500KR,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a napadené rozhodnutí

1. Žalobci se podanou žalobou domáhají zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2021, čj. KRP H-21125-77/ČJ-2020-0500KR, kterým byla zamítnuta jejich odvolání a potvrzeno

rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje pro vnější službu (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 3. 2021, č. VS-55/2021 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. K žádosti žalobce a) ze dne 28. 2. 2020 o přepočtení služebního příjmu za období od roku 2013 do rozhodnutí mu bylo výrokem I. odst. 1 písm. a) prvostupňového rozhodnutí v souladu s § 125 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), přiznáno proplacení služby přesčas v celkovém rozsahu 1 hodiny za výkon služby v době 2 plánovaných přestávek ve službě na jídlo a odpočinek (každá po 30 minutách), a to dne 26. 6. 2018 od 22:30 do 23:00 hodin a dne 6. 5. 2019 od 12:00 do 12:30 hodin, neboť v uvedených případech byly naplněny podmínky služby přesčas dle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru a žalobci za tyto služby přesčas nebylo dle § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru poskytnuto náhradní volno. Dále mu bylo výrokem I. odst. 1 písm. b) prvostupňového rozhodnutí přiznáno proplacení služby přesčas za výkon služby v době plánovaných přestávek ve službě na jídlo a odpočinek (každá po 30 minutách), v celkovém rozsahu 3 hodiny, v období od 18. 5. 2020 do 30. 6. 2020 z důvodu faktického omezení příslušníků při čerpání přestávek ve službě na jídlo a odpočinek v rámci epidemiologického opatření k zamezení šíření onemocnění COVID-19, kdy příslušníci nemohli z rozhodnutí služebního funkcionáře čerpat plánované přestávky dle svého uvážení, a zároveň v tomto období nebyl vyhlášen krizový stav, jedná se o přestávky ve službě na jídlo a odpočinek plánované dne 20. 5. 2020 od 12:30 do 13:00 hodin, od 17:30 do 18:00 hodin, od 22:30 do 23:00 hodin, dne 21. 5. 2020 od 3:30 do 4:00 hodin a dne 29. 6. 2020 od 11:30 do 12:00 hodin, od 16:30 do 17:00 hodin. Zároveň mu výrokem II. odst. 1 nebylo přiznáno proplacení plánovaných přestávek ve službě za dobu od 1. 11. 2013 do 30. 6. 2020, vyjma případů uvedených v bodě I. 1, neboť a) za období od 14:00 hodin dne 12. 3. 2020 do 17. 5. 2020 byly plánované přestávky ve službě dle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru vykázaný jako služba přesčas z důvodu faktického omezení příslušníků při čerpání přestávek ve službě na jídlo a odpočinek v rámci epidemiologického opatření k zamezení šíření onemocnění COVID-19, kdy příslušníci nemohli z rozhodnutí služebního funkcionáře čerpat plánované přestávky dle svého uvážení, ale zároveň byl v této době vyhlášen nouzový stav, a z tohoto důvodu dle § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru nemá příslušník nárok na náhradní volno nebo peněžitou náhradu za službu přesčas v rozsahu až 150 hodin v kalendářním roce konanou v době krizového stavu, b) za období od 1. 11. 2013 do 28. 2. 2017 byl případný nárok promlčen podle § 206 odst. 1 a § 207 odst. 1 zákona o služebním poměru a c) ve zbývajícím období nebyly splněny podmínky stanovené v § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru ve spojení s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru ani v § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru.
3. K žádosti žalobce b) ze dne 14. 4. 2020 o přepočtení služebního příjmu za období od roku 2013 do rozhodnutí mu bylo výrokem I. odst. 2 prvostupňového rozhodnutí v souladu s § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru přiznáno proplacení služby přesčas v celkovém rozsahu 0,5 hodiny za výkon služby v době 1 plánované přestávky ve službě na jídlo a odpočinek, a to dne 16. 5. 2019 od 11:30 do 12:00 hodin, neboť v uvedených případech byly naplněny podmínky služby přesčas dle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru a žalobci za tyto služby přesčas nebylo dle § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru poskytnuto náhradní volno. Zároveň výrokem II. odst. 3 mu nebylo přiznáno proplacení plánovaných přestávek ve službě za dobu od 1. 11. 2013 do 30. 4. 2020, vyjma případů

- uvedených v bodě I. 2, neboť a) za období od 14:00 hodin dne 12. 3. 2020 do 30. 4. 2020 byly plánované přestávky ve službě dle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru vykázány jako služba přesčas z důvodu faktického omezení příslušníků při čerpání přestávek ve službě na jídlo a odpočinek v rámci epidemiologického opatření k zamezení šíření onemocnění COVID-19, kdy příslušníci nemohli z rozhodnutí služebního funkcionáře čerpat plánované přestávky dle svého uvážení, ale zároveň byl v této době vyhlášen nouzový stav a z tohoto důvodu dle § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru nemá příslušník nárok na náhradní volno nebo peněžitou náhradu za službu přesčas v rozsahu až 150 hodin v kalendářním roce konanou v době krizového stavu, b) za období od 1. 11. 2013 do 14. 4. 2017 byl případný nárok promlčen podle § 206 odst. 1 a § 207 odst. 1 zákona o služebním poměru a c) ve zbývajícím období nebyly splněny podmínky stanovené v § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru ve spojení s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru ani v § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru.
4. K žádosti žalobce c) ze dne 22. 4. 2020 o přepočítání služebního příjmu za období od roku 2013 do rozhodnutí mu bylo výrokem I. odst. 3 prvostupňového rozhodnutí v souladu s § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru přiznáno proplacení služby přesčas v celkovém rozsahu 1 hodiny za výkon služby v době 2 plánovaných přestávek ve službě na jídlo a odpočinek (každá po 30 minutách), a to dne 22. 10. 2019 od 17:30 do 18:00 hodin a dne 12. 12. 2019 od 16:30 do 17:00 hodin, neboť v uvedených případech byly naplněny podmínky služby přesčas dle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru a žalobci za tyto služby přesčas nebylo dle § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru poskytnuto náhradní volno. Zároveň výrokem II. odst. 4 mu nebylo přiznáno proplacení plánovaných přestávek ve službě za dobu od 1. 11. 2013 do vydání rozhodnutí, vyjma případů uvedených v bodě I. 3, neboť a) za období od 14:00 hodin dne 12. 3. 2020 do 17. 5. 2020 byly plánované přestávky ve službě dle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru vykázány jako služba přesčas z důvodu faktického omezení příslušníků při čerpání přestávek ve službě na jídlo a odpočinek v rámci epidemiologického opatření k zamezení šíření onemocnění COVID-19, kdy příslušníci nemohli z rozhodnutí služebního funkcionáře čerpat plánované přestávky dle svého uvážení, ale zároveň byl v této době vyhlášen nouzový stav a z tohoto důvodu dle § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru nemá příslušník nárok na náhradní volno nebo peněžitou náhradu za službu přesčas v rozsahu až 150 hodin v kalendářním roce konanou v době krizového stavu, b) v období od 18. 5. 2020 do 30. 6. 2020 z důvodu faktického omezení příslušníků při čerpání přestávek ve službě na jídlo a odpočinek v rámci epidemiologického opatření k zamezení šíření onemocnění COVID-19, kdy příslušníci nemohli z rozhodnutí služebního funkcionáře čerpat plánované přestávky dle svého uvážení byly plánované přestávky ve službě dle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru vykázány jako služba přesčas a dle § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru nebylo příslušníkovi poskytnuto za tuto službu přesčas náhradní volno, proto za tuto službu přesčas byla příslušníkovi již vyplacena ve služebním příjmu peněžitá náhrada v souladu s § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru, c) v období od 4. 9. 2020 do vydání rozhodnutí z důvodu faktického omezení příslušníků při čerpání přestávek ve službě na jídlo a odpočinek v rámci epidemiologického opatření k zamezení šíření onemocnění COVID-19, kdy příslušníci nemohli z rozhodnutí služebního funkcionáře čerpat plánované přestávky dle svého uvážení, bylo proto postupováno dle ustanovení § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru a přestávky ve službě na jídlo a odpočinek nebyly plánovány, d) za období od 1. 11. 2013 do 14. 4. 2017 byl případný nárok promlčen podle § 206 odst. 1 a § 207 odst. 1 zákona o

služebním poměru, a e) ve zbývajícím období nebyly splněny podmínky stanovené v § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru ve spojení s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru ani v § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru.

5. K žádosti žalobce d) ze dne 14. 4. 2020 o přepočítání služebního příjmu za období od roku 2013 do rozhodnutí mu bylo výrokem I. odst. 4 prvostupňového rozhodnutí v souladu s § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru přiznáno proplacení služby přesčas v celkovém rozsahu 0,5 hodiny za výkon služby v době 1 plánované přestávky ve službě na jídlo a odpočinek, a to dne 22. 10. 2019 od 17:30 do 18:00 hodin, neboť v uvedených případech byly naplněny podmínky služby přesčas dle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru a žalobci za tyto služby přesčas nebylo dle § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru poskytnuto náhradní volno. Zároveň výrokem II. odst. 5 mu nebylo přiznáno proplacení plánovaných přestávek ve službě za dobu od 1. 11. 2013 do vydání rozhodnutí, vyjma případů uvedených v bodě I. 4, neboť a) za období od 14:00 hodin dne 12. 3. 2020 do 17. 5. 2020 byly plánované přestávky ve službě dle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru vykázány jako služba přesčas z důvodu faktického omezení příslušníků při čerpání přestávek ve službě na jídlo a odpočinek v rámci epidemiologického opatření k zamezení šíření onemocnění COVID-19, kdy příslušníci nemohli z rozhodnutí služebního funkcionáře čerpat plánované přestávky dle svého uvážení, ale zároveň byl v této době vyhlášen nouzový stav a z tohoto důvodu dle § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru nemá příslušník nárok na náhradní volno nebo peněžitou náhradu za službu přesčas v rozsahu až 150 hodin v kalendářním roce konanou v době krizového stavu, b) v období od 18. 5. 2020 do 30. 6. 2020 z důvodu faktického omezení příslušníků při čerpání přestávek ve službě na jídlo a odpočinek v rámci epidemiologického opatření k zamezení šíření onemocnění COVID-19, kdy příslušníci nemohli z rozhodnutí služebního funkcionáře čerpat plánované přestávky dle svého uvážení byly plánované přestávky ve službě dle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru vykázány jako služba přesčas a dle § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru nebylo příslušníkovi poskytnuto za tuto službu přesčas náhradní volno, proto za tuto službu přesčas byla příslušníkovi již vyplacena ve služebním příjmu peněžitá náhrada v souladu s § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru, c) v období od 4. 9. 2020 do vydání rozhodnutí z důvodu faktického omezení příslušníků při čerpání přestávek ve službě na jídlo a odpočinek v rámci epidemiologického opatření k zamezení šíření onemocnění COVID-19, kdy příslušníci nemohli z rozhodnutí služebního funkcionáře čerpat plánované přestávky dle svého uvážení, bylo proto postupováno dle ustanovení § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru a přestávky ve službě na jídlo a odpočinek nebyly plánovány, d) za období od 1. 11. 2013 do 14. 4. 2017 byl případný nárok promlčen podle § 206 odst. 1 a § 207 odst. 1 zákona o služebním poměru, a e) ve zbývajícím období nebyly splněny podmínky stanovené v § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru ve spojení s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru ani v § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru.

II. Shrnutí žalobních bodů

6. Žalobci souhrnně namítli, že žalovaný nesprávně hodnotil důkazy obsažené ve spise, nezjistil skutečný stav věci, o němž nejsou pochybnosti, a v rozporu s § 190 odst. 7 zákona o služebním poměru nepřezkoumal zákonitost napadeného rozhodnutí a dospěl k nesprávnému právnímu posouzení věci. Proto navrhli, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, věc mu vrátil k dalšímu řízení a uložil mu uhradit náklady řízení.

7. Ve své žalobě žalobci zrekapitulovali průběh správního řízení. V rámci podaných odvolání a odvolacího řízení zdůraznili rozpor ve výpovědích řadových příslušníků a vedoucích příslušníků týkajících se možnosti a faktického čerpání plánovaných přestávek na jídlo a oddech a nesprávné skutkové zjištění z těchto výpovědí vyvozených správním orgánem I. stupně. Dále nesouhlasili se snahou žalovaného přenést nedostatky v kontrolní činnosti vedoucích příslušníků ohledně čerpání přestávek na jídlo a oddech na řadové příslušníky s odkazem na ustanovení § 45 odst. 1 písm. a) a h), § 46 odst. 1 a 2 a § 94 odst. 3 zákona o služebním poměru a vyslovili přesvědčení, že vedoucí příslušníci o stavu čerpání těchto přestávek věděli. Rovněž upozornili, že již v červenci 2019 požádal o poskytnutí služebního příjmu za službu přesčas jiný příslušník integrovaného operačního střediska (dále jen také „IOS“), další si pak na nesprávný postup stěžovali v únoru a březnu roku 2020, rovněž tak si stěžovali žalobci ústně plk. B. a plk. V. Výtka správního orgánu I. stupně v jeho rozhodnutí s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, sp. zn. 30 Ad 4/2012, že na stav čerpání přestávek nikdo neupozornil, se nezakládala na pravdě, a je dle žalobců „nedůstojná“. Žalobci zdůraznili, že netvrdili omezování ze strany vedoucích příslušníků stran čerpání přestávek, postačovalo, že nemohli přerušit činnost, kterou právě vykonávali, jak vyplynulo i z výpovědí svědků. Závěr správního orgánu I. stupně, že přestávky nelze čerpat pouze při tzv. „cvičeních“ je nesprávný, neboť i běžná činnost je v zásadě shodná. Radiostanice či mobilní telefony s sebou museli policisté nosit dle žalobců nejen proto, aby si mohli přivolat pomoc, ale taková povinnost vyplývala z nezbytnosti plnit služební úkoly. Vzhledem k tomu, že však příslušníci IOS nechodí na přestávky pryč a „nejsou 4x30 minut mimo provoz, už se jim ani nevolá“, protože se hned vrací a jsou k dispozici pro plnění potřebných úkolů. Závěry správního orgánu I. stupně, že taková povinnost není, jsou nesprávné. Správní orgán I. stupně sice vyvodil zastupitelnost jednotlivých pracovníků, neuvedl však, jak probíhá v praxi a jaké technické prostředky ji mají zajistit. Žalobci považují plánování přestávek 4 x 30 minut za 24hodinovou směnu za protiprávní.
8. K napadenému rozhodnutí pak žalobci uvedli, že na odvolací námitku týkající se rozporů mezi svědeckými výpověďmi řadových příslušníků a vedoucích příslušníků žalovaný v rozhodnutí sice reagoval, ale nijak tyto rozpory nevysvětlil. Odmítli, že by zpochybňováním svědků, kteří vypovídali v jejich neprospěch, pouze uplatňovali procesní strategii. Vedoucí příslušníci tvrdili, že zastupitelnost jednotlivých příslušníků byla technologicky možná a že k zastupování příslušníků čerpajících přestávky skutečně docházelo. Nicméně řadoví příslušníci neuvedli, že by k zastupování vůbec docházelo. O zastupování nebyl veden ani žádný záznam, ač by tomu tak být mělo. Navíc vedoucí příslušníci připustili, že řadoví příslušníci čerpali přestávky v jiných termínech, anebo je dokonce „z vlastní vůle“ nečerpali. Dle mínění žalobců o nesprávném čerpání přestávek vedoucí příslušnosti věděli, a tedy měli zasáhnout. Pokud by však o něm nevěděli, nemohli tvrdit, že docházelo k zastupování řadových příslušníků na pracovišti. V souvislosti s nevypořádanými rozpory v důkazech žalobci poukázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, čj. 6 As 47/2005-84.
9. Žalobci vyslovili nesouhlas s odkazem žalovaného na bod 16 rozsudku NSS, čj. 8 As 41/2014-40, upozornili, že označili všechny jim dostupné důkazní prostředky a popsali, jak služba na operačním středisku probíhá s tím, že žádný zvláštní předpis po nich nevyžaduje předložení konkrétních dokumentů. Pokud měli předkládat důkazy o nemožnosti čerpat konkrétní přestávky, odkázali na rozsudek NSS čj. 8 As 260/2018-43 a rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 8 Ad 13/2011, v nichž se jedná o obdobné

případy, a NSS vyvodil, že není-li zajištěna dostatečná zastupitelnost příslušníka v době čerpání přestávky, je nutno takovou službu považovat za nepřerušitelnou.

10. Dále žalobci označili za zavádějící závěr žalovaného, že příslušníci, ač věděli o naplánovaných třicetiminutových přestávkách, tyto z vlastního rozhodnutí nevyužívali na jídlo a odpočinek ve stanovený čas, a že někteří policisté IOS svévolně bez pokynů a rozkazů svých nadřízených čerpali volno v čase a rozsahu dle svého vlastního uvážení. Odkázali na výpověď svědka H. a vyjádřili nesouhlas s hodnocením žalovaného, že tvrzení o dlouhodobé nemožnosti přestávky čerpat není dostatečně konkrétní. Žalobci považovali za dostatečně konkrétní zprávu žalobce a) ze dne 5. 3. 2020 v informačním systému ETŘ o nemožnosti čerpat přestávky pro nepřetržitý provoz při elektronickém podepisování plánu rozvržení služeb a přestávek.
11. Žalobci nesouhlasili s tvrzenou zastupitelností jednotlivých pracovníků na IOS, popis žalovaného v napadeném rozhodnutí označili za ideální stav, kterého v praxi nebylo dosaženo. Ač je technologie nastavena tak, že policisté mohou vykonávat činnost, kterou dělá kolega vedle, objem práce je nastaven na určitý počet pracovníků a je nárazově tak velký, že jsou vytíženi všichni pracovníci. Zastupitelnost je reálně možná na omezený čas v řádu minut, a je dále omezena pouze na aktuální věci a na prvotní úkony. Při zastupování v řádu desítek minut „vznikne problém a je ohrožena bezpečnost“.
12. K analýze dat, kterou provedl správní orgán I. stupně, žalobci uvedli, že jsou činnosti, které na IOS zaznamenávány nejsou (sledování provozu na vysílače, pohyb hlídek v terénu, průběžné sledování o případech v systému VÁCLAV, dohled a kontrola, nepřetržitý dohled nad pultem centralizované ochrany, seznamování se s interními normami, zápisy v ETŘ, médií ohledně zpráv o dění v regionu). Na každém pracovišti (sever, jih) pracují 2 policisté, ve chvíli, kdy jeden čerpá přestávku, jedná se dle názoru žalobců fakticky pouze o nutný odpočinek, neboť je nereálné, že by za něj jeho práci po dobu jeho přestávky někdo jiný udělal. V nočních hodinách je menší objem práce a v rámci dohody kolegů dochází k tomu, že jeden aktivně řeší komunikaci, nicméně druhý kolega je stále k dispozici pro případ aktuálního případu, pokud by to vyžadovalo činnost dvou policistů zároveň. Neznamena to, že policisté nic nedělají, stále někdo sleduje PCO pult, seznamují se s dokumenty (řádově desítky a stovky stran) a řeší věci, které by v hektické denní době nemohli dělat. Žalobci poukázali na to, že ne všechny činnosti se zaznamenají v systému, a tudíž odvozovat z toho, že policista nic nekoná, je zavádějící. Naopak, kdyby byla aktuální situace extrémní, opět by došlo k tzv. přepadu některých událostí na jiné operační středisko z důvodu maximálního vytížení. Nadto při uvedeném závěru žalovaného o zastupitelnosti by ostatní operační střediska nemohla pracovat v režimu bez přestávek, neboť tedy i tam sloužící policisté jsou zastupováni a mohou odpočívat. Policista, který je na pracovišti a který se aktuálně nepodílí na případu, stále drží pohotovost v případě potřeby dalších činností na případech.
13. V poslední námitce žalobci vytkli žalovanému, že vedoucí příslušníci nepostupovali v souladu s § 45 odst. 2 písm. e) služebního zákona, a namísto toho se správní orgán I. stupně a rovněž žalovaný snažili přenést odpovědnost za nemožnost čerpat přestávky na řádové příslušníky, což je v rozporu s rozsudkem NSS, čj. 8 As 160/2018-42.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

14. Žalovaný s žalobními námitkami nesouhlasil, dle jeho přesvědčení bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, bylo dostatečně a srozumitelně odůvodněno, při rozhodování byly vzaty v úvahu všechny rozhodné důkazy, jež byly zvažovány jednotlivě i ve vzájemných souvislostech. Správní řízení netrpí vadou, která by měla vliv na zákonnost nebo správnost rozhodnutí, byl v něm spolehlivě zjištěn stav věci, který vyplývá ze spisu. Žalovaný se pečlivě a podrobně zabýval jednotlivými námitkami žalobců, kteří však nepožadovali doplnění spisového materiálu ani nenavrhovali doplnění dokazování. Hodnotil i veškeré důkazy, posoudil jejich věrohodnost a pravdivost a vypořádal se s rozpory. Rozhodnutí považuje za důvodné, přezkoumatelné, logicky uspořádané a konzistentní, mající oporu ve spisovém materiálu.
15. Žalovaný ve svém vyjádření rovněž uvedl, že v napadeném rozhodnutí zdůvodnil, že příkládá tvrzením vedoucích příslušníků větší váhu než tvrzením řadovým příslušníkům z důvodu, že nejsou v rozporu s ostatními podklady založenými ve spise. Jejich vyjádření jsou pregnantní, jednoznačná a v podstatě shodná. Naproti tomu tvrzení žalobců jsou pouze konstatována v obecné rovině, nejsou nijak doložena a jsou v rozporu s ostatními podklady, vyjma některých tvrzení svědků (řadových policistů), přičemž i z výpovědí těchto svědků vyplývají další rozpory v tvrzených skutečnostech. Značná část vyjádření řadových příslušníků IOS je nejednoznačná, neurčitá, nekonkrétní, svědci si již nevybavují, např. kdo a kdy měl údajný pokyn k neopouštění pracoviště vydat, zpravidla to mělo být ústně, neoficiálně. Takové výpovědi svědků vyvolávají oprávněné pochybnosti o jejich relevanci. Kromě toho je zřejmý i finanční zájem žalobců na výsledku sporu a absence takového zájmu na straně minulých či současných služebních funkcionářů. Žalovaný rovněž uvedl, že je mu z úřední činnosti známo, že žádost o proplacení práce přesčas podalo v rámci krajského ředitelství 28 policistů.
16. Žalovaný nesouhlasí s tím, že by námitka žalobců vyjadřovala faktickou nemožnost vzájemného zastupování jednotlivých příslušníků. Naopak opakovaně vyjadřovali, že krátkodobě zastupitelnost funguje, v dlouhodobém horizontu již může být problematická a ohrožovat bezpečnost, s čímž se žalovaný již vypořádal v napadeném rozhodnutí. Ke „klasickému předávání služby“ v rámci přestávek nedochází. Žádný záznam o předání proto není zapotřebí, neboť každá operace provedená jednotlivým pracovníkem IOS je automaticky zaznamenána v systému a je vždy jednoznačně určitelná, kdo který úkon provedl. Legitimní je požadovat po policistech, aby informovali nadřízeného o skutečnostech bránících v čerpání konkrétní přestávky.
17. Žalovaný setrval na svém závěru uvedeném v napadeném rozhodnutí, že příslušníci čerpali přestávky v jiných termínech či je dokonce „z vlastní vůle“ nečerpali. Jediné omezení v čerpání přestávek spatřil v době případných cvičení k nácviku zvládání vysoce rizikových situací. Za takové omezení již byla žalobcům proplacena práce přesčas. Žalovaný vyjádřil nesouhlas s tvrzením žalobců, že nadřízení pracovníci o údajně nesprávném postupu při čerpání přestávek věděli.
18. Ohledně odmítnutí odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 41/2014-40 žalobci, setrval žalovaný na svém názoru, že tvrzení žalobců ohledně nemožnosti čerpání přestávek je pouze v obecné rovině a bez označení jiných důkazů k jeho podpoře než výslechů svědků „řadových“ příslušníků IOS. Absentoval jakýkoliv konkrétní případ nemožnosti přerušit výkon služby a čerpat přestávku. Žalovaný považuje za prokázané,

že na pracovišti je zajištěna možnost faktického čerpání přestávek ve smyslu rozsudku NSS čj. 8 As 257/2018-44. Naopak za nepřiléhavý označil odkaz žalobců na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 8 Ad 13/2011 a rozsudek NSS sp. zn. 8 As 260/2018 pro diametrální rozdílnost situace a podmínek v případě pracovišť uvedených v rozsudcích oproti, pracovišti v dané věci.

19. Žalobní námitky týkající se stavu pracoviště a režimu zastupování příslušníků a analýzy činnosti výkonu služby na IOS označil žalovaný za totožné s námitkami odvolacími a odkázal na napadené rozhodnutí.
20. Žalovaný označil za prokázané, že na základě přijatých technologických, organizačních a personálních opatření se v případě pracoviště IOS nejedná o pracoviště, kde je vykonávána služba, jejíž výkon nelze přerušit. Policistům, kteří zde slouží, je umožněno čerpat přestávky ve službě dle plánu a jsou vytvořeny faktické podmínky jejich čerpání ve smyslu vymezeném NSS v rozsudku čj. 8 As 160/2018-42. Žalobu označil za nedůvodnou a navrhl její zamítnutí.

IV. Replika žalobců

21. V replice žalobci zdůraznili, že žalovaný bezvýhradně akceptuje pouze jemu se hodící výpovědi svědků. Vyhradili se proti tvrzení žalovaného, že motivem žalobců je finanční prospěch, když žádají, co jim z charakteru služby náleží, a že z takového motivu lze stěží dovozovat menší věrohodnost jejich výpovědí. Naopak zájem vedoucích příslušníků na výsledku řízení z jejich výpovědí „přímo číší“.
22. Žalobci vyslovili nesouhlas s dezinterpretací zastupitelnosti provedenou žalovaným, neboť již v žalobě vysvětlili, že zastupitelnost je možná pouze na akutní věci a prvotní úkony, nikoliv na čerpání přestávky, tedy na dlouhodobé zastupování. Rovněž vyslovili přesvědčení, že zastupování příslušníků (předávání služby) má být zadokumentováno, když už ne pro záznam o průběhu služby, tak pro zajištění důkazu o čerpání přestávky a jejím čase.
23. Odkaz žalovaného na rozsudek NSS, čj. 8 As 260/2018-43, vyhodnotili jako nepřipadný, neboť v něm se jednalo o příslušníky dopravního inspektorátu nenacházející se na služebně společně. V posuzovaném případě se vedoucí příslušníci nacházeli na stejné služebně jako žalobci a měli mít přehled o případném čerpání nebo nečerpání přestávek.
24. Žalobci mají za to, že pokud zákon stanoví oprávnění příslušníka čerpat přestávku na jídlo a odpočinek, odpovídá tomu povinnost bezpečnostního sboru přestávku zabezpečit. Není na vůli příslušníků, zda ji čerpat budou či nikoliv.
25. Pokud žalovaný opakovaně konstatoval neoznačení důkazů k podpoře tvrzení žalobců, pak tito opakovaně uvedli, že použili dostupné důkazní prostředky, a poznamenali, že si nevedli evidenci konkrétních případů nečerpání přestávek, neboť nepředpokládali, že v budoucnu budou požadovat proplacení služby přesčas. V režimu operačního střediska tak dle jejich názoru nejsou obecně dány podmínky pro dodržení právního významu přestávek ve službě.

V. Duplika žalovaného

26. V duplice žalovaný vysvětlil, že na pracovišti IOS se provádí předání služby pouze mezi vedoucími jednotlivých směn při ukončení služby v rámci operačního dne, resp. nástupu

nového vedoucího směny do výkonu služby. Dále uvedl, že vedoucí příslušník předem určil a plánoval policistům pracoviště IOS přestávky v souladu s § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru a v souladu se služebním předpisem – pokynem ředitele Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje č. 72/2011. Rozložení průběhu směny včetně přestávek bylo předem známé, bylo nařízeno, a bylo tedy závazné. Časy přestávek nebyly pouze doporučující.

27. K použitelnosti rozsudku NSS čj. 8 As 260/2018-43 na daný případ žalovaný uvedl, že příslušníci dopravního inspektorátu jsou shodně po čas služby na služebně a k dopravním nehodám pouze vyjíždějí do terénu. Vedoucí příslušníci IOS se pak běžně nenachází přímo na pracovišti IOS, jejich pracoviště je dislokováno mimo vlastní pracoviště IOS.
28. Žalovaný v závěru konkretizoval, že po příslušnících nežádali vedení evidence, kdy nečerpali jednotlivé přestávky, ale pokud by splnili povinnost takovou situaci hlásit, měli by pádný argument na podporu svých tvrzení.

VI. Skutkové a právní závěry krajského soudu

29. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, kterými je vázán, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.). O věci samé rozhodl soud bez jednání, neboť pro to byly splněny podmínky (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

A. Skutkový stav věci

30. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce a) podal dne 28. 2. 2020 žádost o přepočítání služebního příjmu za období od 11/2013, tedy od převedení na integrované operační středisko operačního odboru krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, až do rozhodnutí ve věci. Jako důvod uvedl pochybení a nezákonný stav při výpočtu odpracovaných hodin a špatně započtených přestávek, neboť pracuje v režimu 24/24 hod., ale do pracovní doby se mu započítává pouze 22 hodin. Dle jeho názoru je IOS pracoviště s nepřerušným provozem a službou, jejíž výkon nelze přerušit, a při výpočtu odpracované doby by se proto mělo postupovat dle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru. Aktuální pracovní náplň a vytíženost pracovníku na pracovišti IOS je nárazová, s nepravidelným počtem pracovníků od 7 do 9 policistů ve směně, kteří se *a priori* nezastupují a každý postupně zpracovává přidělenou práci. Přestávky jsou čerpány dle aktuální bezpečnostní situace a vytíženosti pracovníků, nikoli dle rozpisu na nástěnce, s nímž nesouhlasí a považuje jej za protiprávní. Příchozí práce zasahuje do času přestávek velmi výrazně (trvale) a při veškeré snaze nelze doporučené časy přestávek dodržet. S ohledem na vytíženost pracovníků po nich nelze žádat složitou administraci zápisu o nemožnosti čerpat přestávky a jejich skutečného čerpání. Správné by bylo použít postup dle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru. U okresních operačních středisek, předchůdců IOS, takový postup dán byl a jejich sloučením došlo ke změně a přestávky přestaly být do pracovní doby započítávány dle § 60 odst. 2 téhož zákona. Upozornil, že 9 obdobných pracovišť v rámci České republiky započítává přestávky do pracovní doby, nezapočítá je pouze 6 pracovišť. Pracovníci se na IOS mohou zastupovat, ale jde o jistění z důvodu velké důležitosti pracoviště jako takového (jde o krizové pracoviště státu

s vysokým stupněm důležitosti), nikoliv z důvodu čerpání přestávek. IOS Hradec Králové funguje jako přepadová linka pro IOS Liberec, kde pracují v režimu 24/24 hod. Rovněž jiná pracoviště např. skupina dopravních nehod, dozorčí služba obvodních oddělení pracují v režimu 24/24 hod. Neexistuje tak jediný právní ani logický důvod, proč na IOS Hradec Králové má být režim jiný. Podpisy žalobce a) na výkazu hodin ze systému EKIS a na závěrech ze služebních porad znamenají pouze seznámení se s dokumentem, nikoliv souhlas s jeho obsahem.

31. Žalobce b) podal dne 14. 4. 2020 žádost shodného znění jako žalobce a), žalobce d) totožnou žádost podal dne 22. 4. 2020.
32. Žalobce c) podal obdobně formulovanou žádost dne 14. 4. 2020 s tím, že žádal přepočít pracovní doby od 11/2013 do kladného rozhodnutí kromě období od 6/2015 do 9/2016. Nad rámec obsahu žádosti žalobce a) žalobce c) vytkl nevhodnou vybavenost pracoviště IOS, které shledal na hranici únosnosti a hygienických norem. Kuchyňka je malá, slouží pro základní přípravu stravy a je naprosto nevhodná ke konzumaci jídla pro více než jednoho člověka. WC se nachází mimo IOS na velké otevřené chodbě, další WC a sprchy jsou na chodbě sousedící s frontou cizinců vyřizujících si pobytové oprávnění. Šatny jsou vzdáleny přes 50 m v nejvzdálenější části budovy. Nocležna je v jiné části budovy pečlivě zapečetěna a sousedí s hlučnou posilovnou. Rovněž počátek směn od února 2020 po změně na 7:30 a 7:00 podle pracoviště je problematický pro společně dojíždějící příslušníky v rámci kraje.
33. Řízení o žádostech žalobců byla spojena a vedena ve společném řízení ještě se žadatelem V. K., který však žalobu nepodal.
34. V rámci řízení před správním orgánem prvního stupně byly provedeny výsledky svědků – Ing. L. B., Ing. J. P., nrap. J. T., nrap. R. Š., plk. Ing. R. K., por. Bc. S. B., nrap. M. L., npor. Bc. T. B., npor. Bc. D. H. a npor. Ing. R. K.
35. Správní orgán prvního stupně dále shromáždil výpisy z EKV (elektronická kontrola vstupu) nrap. V. K. za období od 1. 1. 2019 do 20. 2. 2020, žalobce a) za období od 1. 1. 2019 do 14. 3. 2020, žalobce b) za období od 1. 1. 2019 do 15. 3. 2020, žalobce c) za období od 1. 1. 2019 do 13. 3. 2020, žalobce d) za období od 1. 1. 2019 do 15. 3. 2020, nrap. A. H. za období od 1. 1. 2019 do 29. 2. 2020 a nrap. J. T. za období od 1. 1. 2019 do 15. 3. 2020, měsíční výkazy odpracovaných hodin od ledna 2017 do srpna 2020 evidovaných v informačním systému „ETŘ“, plány služeb IOS z období od ledna 2017 do srpna 2020 evidovaných v informačním systému „EKIS II WEB“ a „ETŘ“, úřední záznam plk. Mgr. L. V. ze dne 26. března 2020, výkon služby od 1. 2. 2020 a plány přestávek na IOS, seznámení se s plánem přestávek a vyjádření, zápisy z porad operačního odboru ze dnů 29. 6. 2017, 1. 2. 2018, 23. 5. 2019, 1. 10. 2019, 30. 1. 2020, plán přestávek a fotodokumentaci pracoviště, úřední záznam vedoucího operačního odboru krajského ředitelství plk. Ing. R. K. ze dne 23. 11. 2020, výkon služby od 1. 7. 2020 a plány přestávek na IOS, výpis všech zpracovaných záznamů z databáze IS JITKA IOS (jednotná informační a komunikační platforma integrovaného operačního střediska Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje) pracovištěm IOS za operační dny začínající ve dnech 4. 1. 2019, 10. 1. 2019, 13. 1. 2019, 17. 1. 2019, 30. 1. 2019, kdy měl směnu žalobce c), a ve dnech 15. 1. 2018, 8. 10. 2018, 4. 5. 2019 a 12. 9. 2019, kdy měl směnu nrap. J. T., přehled realizovaných cvičení s účastí policistů IOS za období od 26. 4. 2017 do 18. 2. 2020, porovnání objemu činností a počtu policistů na IOS v měsících 1-

2/2020 a 10-11/2020 ze systému „JITKA“ za období 1. 1. - 29. 2. 2020 a 3. 9. - 1. 11. 2020, časový snímek IOS (podrobný výpis záznamů pracoviště IOS) od 7:30 dne 7. 2. 2020 do 7:30 dne 12. 2. 2020 ze systému „JITKA“, časový snímek IOS (podrobný výpis záznamů pracoviště IOS) od 7:15 dne 30. 9. 2020 do 7:15 dne 4. 10. 2020 ze systému „JITKA“, časový snímek telefonních hovorů na pracovišti IOS KŘP-H v noční době ve dnech 7. 2. 2020 – 12. 2. 2020 - výpis ze záznamového systému „ReDat“ (záznamový systém audio komunikací telefonů a radiostanic, časový snímek telefonních hovorů na pracovišti IOS v noční době ve dnech 30. 9. 2020 – 5. 10. 2020 - výpis ze systému „ReDat“, záznamy výsledků svědků z řízení ve věci žádosti nrap. J. T. o proplacení přesčasových hodin za dobu plánovaných přestávek na jídlo a odpočinek na IOS, a to žalobce c), plk. Ing. R. K., Ing. L. B., Ing. J. P., nrap. M. H., por. Bc. L. V., nrap. L. Ž., nrap. M. S., npor. Bc. T. B., npor. Mgr. T. H., npor. Ing. R. K., žalobce d), Mgr. L. V., nrap. A. H.

36. Správní orgán prvního stupně dne 8. 3. 2021 vydal prvostupňové rozhodnutí.

37. Proti prvostupňovému rozhodnutí se odvolali všichni žalobci. Žalovaný do správního spisu dále doplnil záznam výsledku svědka, tj. žalobce a), z řízení ve věci žádosti nrap. K. V. o proplacení odsloužených hodin na IOS vykázaných jako přestávky ve službě, zápis z porady operačního odboru ze dne 25. 2. 2020, sbírku interních aktů řízení Policejního prezidia České republiky, ročník 2009, částka 126 obsahující závazný pokyn policejního prezidenta ze dne 18. 8. 2009 o operačních střediscích a sbírku interních aktů řízení Policie České republiky Krajského ředitelství Královéhradeckého kraje, ročník 2011, částka 63 obsahující pokyn ředitele Krajského ředitelství Královéhradeckého kraje ze dne 29. 12. 2011, kterým se stanoví rozvržení doby služby a pracovní doby u Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje. Žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil svým rozhodnutím, jak je uvedeno shora.

B. Právní závěry

38. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

39. Dále krajský soud připomíná, že podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tak platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona.

40. V předmětném případě je zásadní otázkou to, zda žalobci vykonávali službu, jejíž výkon nemůže být přerušen ve smyslu § 60 odst. 3 služebního zákona, anebo zda mohli během nepřetržité služby čerpat přestávku na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 1 a 2 služebního zákona.

41. Krajský soud vyšel z následující právní úpravy.

42. Za nepřetržitý režim služby zákon o služebním poměru ve svém § 53 odst. 4 považuje režim služby, v němž se příslušníci vzájemně střídají ve směnách v rámci 24 hodin po

sobě jdoucích k zajištění nepřetržitého provozu vyžadujícího výkon služby 24 hodin denně po 7 dnů v týdnu, nebo v takovém režimu vykonávají službu ve 24hodinových směnách a režim služby podle odstavce 5.

43. Podle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru má příslušník nárok na přestávku ve službě na jídlo a odpočinek, nejdéle po každých 5 hodinách nepřetržitého výkonu služby, jestliže služební funkcionář nerozhodne na žádost příslušníka jinak, a to při trvání směny do 9 hodin v rozsahu 30 minut, při trvání směny nad 9 hodin v takovém rozsahu, aby jedna přestávka činila 30 minut a ostatní přestávky činily nejméně 15 minut.
44. V souladu s § 60 odst. 2 zákona o služebním poměru se přestávka ve službě na jídlo a odpočinek nezapočítává do doby služby.
45. Ustanovení § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru stanoví, že jde-li o službu, jejíž výkon nemůže být přerušen, musí být příslušníkovi i bez přerušení výkonu služby zajištěna přiměřená doba na jídlo a odpočinek.
46. Soud vyšel z níže uvedené judikatury správních soudů a rovněž se seznámil s účastníky předestřenými rozhodnutími.
47. V rozsudku ze dne 14. 5. 2015, čj. 8 Ad 13/2011-53, na nějž žalobci ve svém návrhu na straně 6 odkazují, Městský soud v Praze vyložil, že za přestávku ve smyslu § 60 odst. 1 a 2 služebního zákona by bylo možno považovat jenom stav, při kterém by policista opustil v daný čas své pracoviště a mohl se odebrat někam mimo ně a po stanovených 30 minut se vůbec nezajímat o to, co se na předmětném pracovišti děje a věnovat se pouze tomu, aby se najedl nebo si odpočinul nějakým jiným, ať už pasivním nebo aktivním způsobem podle vlastního uvážení. Krajský soud však nemůže souhlasit se žalobci, že se jedná o obdobný případ, neboť v případě posuzovaném Městským soudem v Praze správní orgány provedly pouze výsledky svědků na pozici vedoucích směn a právě absenci výsledků operačních důstojníků Městský soud v Praze správním orgánům vytýkal. Nadto takové absolutní vnímání trávení přestávky v práci v rámci služebního poměru bylo následně korigováno ze strany NSS, zejména pak v níže zmíněném rozsudku ze dne 18. 7. 2019, čj. 8 As 257/2018-44.
48. Krajský soud v Ostravě, pobočka Olomouc, v rozsudku ze dne 27. 7. 2018, čj. 65 Ad 9/2017-53, zdůraznil, že je třeba rozlišovat mezi nepřetržitým a nepřerušitelným výkonem služby. Vyslovil závěr, že „posouzení přerušitelnosti výkonu té které služby záleží na obsahové náplni posuzované služby, přičemž pro službu, jejíž výkon objektivně nelze přerušit, je charakteristické, že služební orgán nemá z organizačního hlediska možnost příslušníka vykonávajícího službu vystřídat. Přerušitelnost výkonu služby se tak u jednotlivých organizačních jednotek bude odvíjet v závislosti na jejich personálním vybavení a organizačním zabezpečení střídání příslušníků čerpajících nařízenou přestávku na jídlo a odpočinek. Tatáž služba tak bude moci být u jedné organizační jednotky hodnocena jako nepřerušitelná a u jiné jako služba, jejíž výkon přerušit lze. Vždy tak bude záležet na konkrétních okolnostech posuzovaného případu, přičemž obecný závěr platný pro jakoukoli organizační složku nebude možné přijmout.“ NSS se při přezkumu uvedeného rozhodnutí ve svém rozsudku ze dne 18. 7. 2019, čj. 8 As 257/2018-44, ztotožnil s názorem krajského soudu, a zdůraznil, že podstatné je, že stěžovatel (správní orgán) netvrdí ani nedokládá existenci jakéhokoliv konkrétního organizačního opatření, jímž by byla zastupitelnost v rámci územního odboru Jeseník řešena. Správní orgán ani nezpochybnil tvrzení žalobce, že přestávky na jídlo a

odpočinek jsou plánovány jednotlivým příslušníkům na zcela totožné časové úseky, což vzájemnou zastupitelnost vylučuje. NSS konstatoval, že klíčovými otázkami nemohou být otázky týkající se kvantifikace toho, jak často, resp. výjimečně, došlo v případě daného dopravního inspektorátu v určitém období k tomu, že nebylo vůbec možno přestávku čerpat, v kolika případech bylo možno přestávku přesunout či dokonce jaký byl průměrný počet nehod v okrese Jeseník denně. Naopak významnější otázkou je hodnocení smyslu institutu přestávky ve službě na jídlo a odpočinek a jeho právní význam. „Tuto přestávku je totiž nutno obecně vnímat jako zákonem garantovanou (nárokovou) dobu, v rámci které policista nevykonává službu a tento časový úsek je určen výhradně k jeho odpočinku, a to způsobem, který daný policista zvolí. Proto se také s ohledem na shora citovaný § 60 odst. 2 zákona o služebním poměru nezapočítává do doby služby. Výše uvedené samozřejmě s ohledem na specifika výkonu služby a úkoly stanovené zákonem Policii ČR neznámá, že by policista během přestávky nebyl ve službě, tedy že by neměl být připraven konat v případě ohrožení nebo porušení vnitřního pořádku a bezpečnosti, jehož odstranění spadá do úkolů policie (viz § 10 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky), případně že by nemohla být stanovena jiná forma ‚dosažitelnosti‘ policistů (v této souvislosti lze zmínit např. institut služební pohotovosti dle § 62 o služebním poměru). Čerpání přestávky je však dle zákonné konstrukce při výkonu služby pravidlem a ze své podstaty nepochybně předpokladem řádného výkonu další navazující služby. Důvody, pro které nelze přestávku ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru čerpat, a výkon služby je tak třeba považovat za nepřerušitelný ve smyslu § 60 odst. 3 téhož zákona, mohou spočívat nejen v samotném charakteru vykonávané služby, ale i v dalších okolnostech, které se mohou v jednotlivých případech poměrně výrazně odlišovat.“ NSS souhlasil s výše uvedeným posouzením přerušitelnosti Krajským soudem v Ostravě, pobočka Olomouc, a zdůraznil, že nikoliv kvantifikace počtu případů vykonání či nevykonání konkrétních přestávek, ale konkrétní organizační opatření řešící zastupitelnost v rámci daného úseku (zde dopravního inspektorátu) se zachováním smyslu a účelu přestávky je tím stěžejním. Organizační nedostatek pak nelze systémově nahrazovat zpětným započítáním nevykonané přestávky na službu přesčas.

49. V rozsudku ze dne 26. 8. 2020, čj. 8 As 160/2018-42, NSS uvedl, že rozhodný důvod pro zamítnutí žaloby krajským soudem spočíval v personálním vytížení (personálním podstavu) pro nějž museli být příslušníci připraveni okamžitě se vrátit na pracoviště a pokračovat v práci. NSS dále konstatoval, že není rozhodné to, zda se jednalo o nepřetržitý výkon služby, ale to, zda možnosti pracoviště čerpání přestávek umožňovaly. I kdyby byl výkon služby přerušitelný a zastupitelnost by byla ve služebních předpisech předpokládána, ale samotné pracovní prostředí a vytíženost příslušníků by fakticky čerpání přestávek ve službě na jídlo a odpočinek neumožňovala, bylo by nutné dospět k závěru, že čerpané přestávky měly povahu pouze přiměřené doby na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru. Je nutno proto posuzovat samotnou faktickou možnost čerpání přestávky, nikoliv pouze formální označení služby za přerušitelnou a nařízení přestávky nadřízenými pracovníky. Jakkoli je nutné připustit určitá specifika služebního poměru oproti pracovněprávním vztahům, nelze po příslušnících požadovat, aby se sami aktivně domáhali přestávky na jídlo a oddech, aniž by jim bylo konkrétně určeno, kdy takovou přestávku mohou využít, a kdyby se stanovení přestávky nedomáhali, jejich nárok na tuto přestávku by zanikl. Nárok je sice něco, co má určitá osoba právo čerpat, tomu však musí odpovídat povinnost

bezpečnostního sboru minimálně takové čerpání umožnit, a to nezpochybnitelným způsobem. Za takové zajištění nelze považovat to, že se příslušník svého práva na přestávku bude muset domáhat.

50. Rozsudek NSS ze dne 7. 5. 2020, čj. 9 As 40/2020-78, shrnul, že „pod § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru je třeba zařadit zejména situaci, kdy sice příslušník může konzumovat jídlo, je však stále dosažitelný a připravený přerušit přestávku v případě potřeby, přičemž služba je zorganizována tak, že taková potřeba běžně nastává, jak ukazuje výše uvedený příklad připravenosti inspektora dopravního inspektorátu územního odboru Jeseník k výjezdům v případě nahlášení dopravní nehody; či příklad policistů v Integrovaném operačním středisku Jihlava, kteří v důsledku podstavu byli i v době konzumace jídla se sluchátky neustále připraveni v případě potřeby okamžitě reagovat, popřípadě obědvali u pultu operačního střediska. Naopak podřazení pod § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru nevylučuje samo o sobě to, že příslušník má v době přestávky ve službě na jídlo a odpočinek na sobě výstroj a výzbroj, že ji z praktických důvodů bezpečnostních kontrol tráví přímo ve věznici či trvá jeho povinnost zasáhnout v případě zcela mimořádných situací jako je například útěk vězně, a pro účel takové mimořádné situace má u sebe radiopřijímač.“
51. Skutečnost, že výkon služby na IOS HK je nepřetržitý, je mezi účastníky nesporná a rovněž vyplývá z čl. 9 odst. 2 závazného pokynu policejního prezidenta č. 109 ze dne 18. 8. 2009, o operačních střediscích, uveřejněného ve sbírce interních aktů řízení Policejního prezidia České republiky, ročník 2009, částka 126, který byl žalovaným založen do správního spisu. V souladu se shora uvedeným je tedy podstatné zjistit, zda je výkon služby pro jednotlivé příslušníky nepřerušitelný. Tedy, zda žalobci vykonávali službu, jejíž výkon nemůže být přerušen ve smyslu § 60 odst. 3 služebního zákona, jak sami tvrdí, protože by jim měla být pouze zajištěna přiměřená doba na jídlo a odpočinek a i tato přiměřená doba jim měla být proplácena, tedy započítána do doby služby. Anebo zda mohli během nepřetržité služby čerpat přestávku na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 1 a 2 služebního zákona, jak tvrdí žalovaný, kdy se přestávky do doby služby nezapočítávají a neproplácejí.
52. Ze smyslu a účelu služebního zákona a institutu přestávky na jídlo a odpočinek a rovněž pak z uvedené judikatury vyplývá, že pravidlem pro nastavení jednotlivých služebních pozic by měl být postup dle § 60 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru a postup dle § 60 odst. 3 by měl být volen pouze výjimečně, nelze-li možnost čerpání přestávek organizačně a technicky zařídit jinak. Pro rozlišení těchto dvou režimů výkonu služby je v konkrétním případě třeba zjistit, zda bylo příslušníkům umožněno jednotlivé přestávky na jídlo a oddech v souladu s § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru fakticky čerpat (tedy vždy nejdéle po 5 hodinách výkonu služby) či nikoliv. Poskytnout přestávku déle než po 5 hodinách nepřetržitého výkonu služby by bylo možno pouze na základě kladně vyřízené žádosti příslušníka. Pro závěr, zda bylo takové čerpání přestávek fakticky zajištěno, je třeba dále zjistit, zda bylo na IOS Hradec Králové organizačně, technicky a rovněž personálně zajištěno zastupování jednotlivých příslušníků po dobu jimi čerpaných přestávek tak, aby se tito příslušníci mohli po dobu přestávky odebrat k odpočinku pro načerpání sil k výkonu další části služby dle vlastní volby. Tedy, zda nebyli v čerpání takové přestávky omezeni (např. zákazem opustit pracoviště, povinností být na zatelefonování okamžitě/bezodkladně k dispozici, faktickým početním nedostatkem střídajících se příslušníků), a to pravidelně, nikoliv pouze mimořádně.

Určité omezení příslušníků ve způsobu a možnosti čerpání přestávek je však možné a předpokládané (např. požadavek mít na sobě výzbroj či výstroj, požadavek připravenosti konat v případě ohrožení nebo porušení vnitřního pořádku a bezpečnosti, jehož odstranění spadá do úkolů policie dle § 10 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, určité omezení místa čerpání přestávky – např. věznice apod.).

53. Krajský soud tedy posoudil důvodnost žaloby podle zákona o služebním poměru, který obsahuje relevantní právní úpravu přestávek ve službě na jídlo a odpočinek, a s ohledem na výše popsanou judikaturu správních soudů. Podle výše uvedených kritérií proto posoudil, zda byl ve správním řízení dostatečně zjištěn skutkový stav, resp. zda takto zjištěný skutkový stav odůvodňuje závěr, že žalobcům bylo čerpání přestávky na jídlo a oddech v rozhodném období umožněno. Při tomto posouzení vycházel z obsahu správního spisu.
54. V rozhodném období byl výkon služby plánován ve směnách, které trvaly 24 hodin. Během nich měli příslušníci IOS Hradec Králové naplánovány 4 přestávky na jídlo a odpočinek, každou po 30 minutách, v celkové délce dvou hodin za směnu. Rozvrh doby služby a plán přestávek byl dáván příslušníkům IOS Hradec Králové k seznámení. Ti každý měsíc odsouhlasili svým podpisem výkaz s počtem odpracovaných hodin.
55. Řadový příslušník nrap. J. T. vypověděl, že naplánované přestávky nevyužíval. Pouze na nezbytnou dobu se najedl, a pokud bylo třeba, tak jídlo přerušil a věnoval se práci. Výslovně nebylo zakázáno opouštět budovu pracoviště, ale čas přestávek se trávil v jeho blízkosti. Maximálně bylo možné dojít na WC nebo přeparkovat automobil. V případě opuštění pracoviště bylo vyžadováno mít u sebe telefon, aby bylo možné informovat nadřízené v případě, že by příslušník někde uvízl.
56. Řadový příslušník nrap. R. Š. vypověděl, že pokud to dovolily služební povinnosti, tak naplánované přestávky využíval. Neví o žádném nařízení ohledně zákazu opouštět budovu pracoviště. Sám opouštěl budovu v minimu případů, například do obchodu s potravinami. O žádných jiných omezeních neví. O povinnosti mít u sebe telefon v případě opuštění pracoviště neví.
57. Řadový příslušník por. S. B. vypověděl, že neví, jestli naplánované přestávky využíval. Když byl klid a hlad, tak se šel najíst. Pokud klid nebyl, tak se šel najíst později. Nevzpomíná si na žádné nařízení ohledně zákazu opouštět budovu pracoviště, zakázáno to bylo pouze v době koronavirové krize. V případě opuštění pracoviště bylo vyžadováno být v neustálém spojení s pracovištěm pro případ potřeby.
58. Řadový příslušník nrap. M. L. vypověděl, že o žádných naplánovaných přestávkách neví. Neví ani o žádném omezení ohledně možnosti opouštět budovu pracoviště. Uvedl, že na ústní pokyn vedoucích bylo stanoveno čerpat přestávky na pracovišti. Neví nic o povinnosti být v neustálém spojení v případě opuštění pracoviště.
59. Řadový příslušník D. H. vypověděl, že naplánované přestávky samozřejmě využíval. Neexistovalo žádné nařízení ohledně zákazu opouštět budovu pracoviště, zakázáno to bylo pouze v době koronavirové krize. Budovu opouštěl pouze v případě potřeby zajít do lékárny nebo do obchodu s potravinami. Jiná omezení stanovena nebyla. Ohledně povinnosti být v neustálém spojení s pracovištěm v případě odchodu uvedl, že oficiálně neexistovalo, ale na dveřích byl pokyn mít u sebe telefon.

60. Řadový příslušník npor. Bc. T. B. vypověděl, že naplánované přestávky nevyužíval a vybíral si je, když to umožnil výkon služby. O zákazu opouštět budovu pracoviště a jiných omezeních nic neví.
61. Řadový příslušník plk. Ing. R. K. vypověděl, že pokud měl potřebu, tak plánovanou přestávku využil. V době přestávek příslušníci nebyli nijak omezeni v opouštění budovy pracoviště. Jiná omezení nebyla.
62. Řadová příslušnice npor. Mgr. T. H. vypověděla, že naplánované přestávky z vlastního rozhodnutí nevyužívala, protože to nepotřebovala. Raději zůstávala na pracovišti a hlídala celé operační středisko. Při čerpání plánovaných přestávek byla omezována pouze v době nouzového stavu a následného opatření ve vztahu ke klinické infrastruktuře. O jiných omezeních neví.
63. Řadový příslušník nrap. M. S. vypověděl, že naplánované přestávky asi nevyužíval. Vždy si přestávku na jídlo nebo hygienu udělal podle své potřeby. Opouštět budovu pracoviště neměl zakázáno. Pouze v případě plánovaných cvičení nešlo plánované přestávky využívat, aby byla zajištěna funkčnost IOS. V době přestávek vedoucí směny vyžadovali mít s sebou telefon pro případ náhlé události, při které by se příslušník nemohl vrátit na pracoviště, aby bylo možné vedoucího směny informovat.
64. Řadový příslušník por. Bc. L. V. vypověděl, že plánované přestávky čerpal v době, kdy bylo volněji a kdy nebyla k řešení žádná nenadálá situace. V podstatě se přestávky podle plánu nevyužívaly a příslušníci se stravovali, když byl čas. Po nezbytně nutné době odpočinek ukončili a věnovali se dále práci. O zákazu opouštět budovu pracoviště neví, ale mimo budovu pracoviště podle něj příslušníci chodili jen výjimečně. Pouze v případě cvičení byla vedoucími vyžadována přítomnost všech příslušníků v sále IOS. Existoval slovní pokyn vedoucích směn mít s sebou telefon pro případ náhlé události, při které by se příslušník nemohl vrátit na pracoviště, aby bylo možné vedoucího směny informovat.
65. Řadový příslušník nrap. L. Ž. vypověděl, že plánované přestávky se čerpaly podle výkonu služby, na nezbytně nutnou dobu a s tím, že pracoviště neopouštěli. Jídlo, které si připravili, jedli na pracovišti. Pokud bylo potřeba, tak jídlo přerušili a pracovali. Opouštět budovu pracoviště dle něj bylo možné na dobu nezbytně nutnou, a to zejména za účelem přeparkování vozidla. Písemně to stanoveno nebylo, ale bylo to tak zažito. Přestávky rozhodně nešly čerpat v době cvičení. O dalších omezeních nic neví. Pokud šel příslušník přeparkovat vozidlo, bral si s sebou telefon, aby mohl v případě potřeby dát vědět vedoucímu směny.
66. Řadový příslušník nrap. M. H. vypověděl, že přestávku využil v době, kdy mu to dovolil výkon služby. Plánované přestávky v daných časech čerpat nešlo. Ač byly časy přestávek vyvěšeny v prostoru IOS, věří tomu, že nikdo z policistů přestávku nečerpal v určený čas. Přestože tedy přestávky byly stanoveny, na určený čas se nehledělo. Naopak skutečně pracoval tak, jak bylo na IOS potřeba. Věřící tomu, že se podle toho řídila většina příslušníků IOS. Rozpis přestávek byl dle něj na nástěnce vyvěšen spíše účelově. Pravděpodobně by se našel případ, kdy v určený čas přestávku čerpal, ale ve většině případů tomu tak nebylo. Vzhledem k charakteru práce na IOS čerpání přestávek ve stanovenou dobu neřešil. Domnívá se, že bylo zakázáno opouštět budovu pracoviště. O jiných omezeních neví.

67. Řadový příslušník npor. A. H. vypověděl, že zakázáno opouštět budovu bylo pouze v době protiepidemických opatření. O žádné povinnosti mít u sebe telefon při opuštění budovy neví.
68. Žalobce c), coby řadový příslušník, vypověděl, že plánované přestávky byly spíše v podobě formálního plánu, který nebyl v praxi dodržován. Pokud si někdo šel odpočinout, tak to nikdo neřešil. Naplánované přestávky nevyužíval. Pokud byla příležitost, využíval přiměřené volno a šel se najíst nebo na hygienu. Zakázáno opouštět budovu dle něj nebylo. O žádném jiném omezení neví. Pouze byli příslušníci vedeni k tomu, aby si plnili své úkoly a volno čerpali až poté. Příslušníci dle něj neměli nařízeno v době přestávek být v nepřetržitém spojení s IOS. Předpokládá, že když někdo odcházel, tak pouze z důvodu jídla nebo hygieny.
69. Žalobce d), coby řadový příslušník, vypověděl, že naplánované přestávky málokdy využíval. Nebyla k tomu příležitost a hlavně k výkonu přestávky není IOS uzpůsobeno. Opouštět budovu pracoviště na ústní pokyn plk. V. bylo možné, a to pouze za účelem přeparkování vozidel. O jiných omezeních neví. Nepamatuje si, že by od vedoucích příslušníků bylo nařízeno, aby v době přestávek byli řadoví příslušníci v nepřetržitém spojení s IOS, a tudíž v pohotovosti, aby se mohli neprodleně vrátit na pracoviště plnit služební úkoly.
70. Vedoucí příslušník Ing. L. B. vypověděl, že všichni příslušníci IOS měli vytvořené podmínky, aby mohli čerpat přestávky na jídlo a odpočinek v době plánovaných přestávek, navíc dle potřeby i nad jejich rámec. Policisté se střídali podle rozpisu vyvěšeného na nástěnce. U celého pracoviště IOS je technologicky možná zastupitelnost jednotlivých sloužících pracovníků. Pokud policista čerpal přestávku ve službě nebo opustil pracoviště IOS, bylo možné ho zastoupit činností kolegů, kteří v danou chvíli přestávku nečerpali. Tak to ve většině případů i fakticky fungovalo. On osobně nebyl žádným podřízeným informován, že by byl problém s čerpáním přestávek ve službě. Sám každé ráno a někdy i během dne obcházel jednotlivá pracoviště a byl osobně přítomen mezi jednotlivými příslušníky IOS a nikdy mu nebyl hlášen žádný problém. V běžné činnosti příslušníky nijak neomezoval, jen měli povinnost informovat vedoucího směny, kam jdou a za jak dlouho se vrátí. Za celou dobu jeho funkčního období nikdo nehlásil, že by si nemohl vybrat plánovanou přestávku.
71. Vedoucí příslušník plk. Ing. R. K. vypověděl, že výkon služby šlo přerušit, a to v souladu s plánem přestávek po jednotlivých stolech tak, aby byla zajištěna zastupitelnost. Příslušníci IOS plánované přestávky využívali. Nikdy mu nebyla hlášena skutečnost, že by některý pracovník nemohl využít plánovanou přestávku. Omezení pro čerpání přestávek bylo dle něj nastaveno pouze v době nouzového stavu, kdy příslušníci IOS nesměli v době čerpání přestávek opouštět pracoviště. Po skončení nouzového stavu (ale během trvání opatření ve vztahu ke kritické infrastruktuře) bylo nařízeno, aby v průběhu přestávek byla využívána místní kuchyňka, nocležna a šatna bez přítomnosti cizích osob.
72. Vedoucí příslušník Ing. J. P. vypověděl, že zastupitelnost všech příslušníků IOS byla umožněna jejich počtem na pracovišti současně přítomných. Také to umožňovala technologie IOS. Nastavený systém služeb nikdy nebyl připomínkován z hlediska možnosti přerušování výkonu služby.
73. Vedoucí příslušník Mgr. L. V. vypověděl, že příslušníci IOS neměli zakázáno opouštět budovu pracoviště, neměli žádné omezení pro čerpání přestávek. Na služebních poradách

bylo vytýkáno některým policistům to, že v rámci výkonu služby na IOS spali. Nikdy mu nebylo hlášeno, že někdo nemohl plánovanou přestávku čerpat. Uvedl, že na služebních poradách byli policisté opakovaně seznámeni se způsobem oznámení, pokud nemohli přestávku čerpat v důležitém zájmu služby.

74. Z uvedeného je zřejmé, že existují rozpory mezi výpověďmi řadových příslušníků na jedné straně a vedoucích příslušníků na druhé straně, což konstatovaly i správní orgány obou stupňů a jako žalobní námitku uplatnili žalobci. K tomu krajský soud dodává, že zároveň existují i rozpory mezi výpověďmi řadových příslušníků navzájem. Už tato skutečnost vzbuzuje pochybnosti o jejich důvěryhodnosti. Jejich výpovědi se dají shrnout tak, že někteří řadoví příslušníci plánované přestávky nečerpali vůbec z vlastního rozhodnutí, jiní je čerpali, avšak převážně v době podle svého uvážení nebo podle toho, jak měli za to, že jim to dovolilo plnění jejich pracovních úkolů. Řadoví příslušníci nepopřeli, že jim bylo umožněno opouštět pracoviště a jeho budovu (např. najít se, přeparkovat auto, dojít do prodejny potravin, lékárny, atp.). Žalobci ale mají za to, že řadovým příslušníkům nebylo umožněno čerpat přestávku na jídlo a odpočinek.
75. Aby mohl být přijat závěr, že přestávka žalobců se započítává do jejich služby, tj. že službu nešlo přerušit a v době přestávky stále službu konali, muselo by být prokázáno, že řadovým příslušníkům bylo uloženo v době přestávky plnit služební povinnosti nebo že v době přestávky byli objektivně a významně omezeni v tom, jak přestávku trávili. Správní orgány řádně odůvodnily, že žalobci a další řadoví příslušníci nebyli povinni plnit v době přestávky žádné služební úkoly. V průběhu správního řízení se neobjevil (ani nebyl navržen) žádný důkaz, který by prokázal, že řadovým příslušníkům jejich nadřízený přikázal, aby při opuštění budovy pracoviště v době přestávky měli u sebe telefon za účelem plnění služebních úkolů. Naopak řadoví příslušníci vypověděli, že pokud měli povinnost mít u sebe při opuštění pracoviště telefon, bylo to z důvodu případného kontaktování nadřízeného pro případ nemožnosti vrátit se na pracoviště. Tento závěr má soud za spolehlivě prokázaný svědeckými výpověďmi. Z výslechů svědků rovněž vyplynulo, že neznají žádné opatření, pokyn, rozkaz, jenž by je omezoval v tom, kde a jak mají příslušné přestávky trávit, povinnost mít u sebe telefon či vysílačku za účelem výkonu služebních úkolů a tomu odpovídající povinnost být bezodkladně k dispozici k plnění služebních úkolů. Žalovaný vysvětlil, že řadové příslušníky, a tedy ani žalobce, nestíhala žádná povinnost neopouštět budovu pracoviště a být během tohoto vzdálení se během přestávky v neustálém spojení s pracovištěm. Skutečnost, že si někteří vyslechnutí příslušníci přestávky „nevybírali“ v plném rozsahu či je čerpali na pracovišti, potom odůvodňovali vlastním závěrem, že službu nešlo přerušit, případně zažitým zvykem. Nicméně žalovaný založil do správního spisu Pokyn ředitele Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje č. 72 ze dne 29. 12. 2011, kterým se stanoví rozvržení doby služby a pracovní doby u Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, který byl uveřejněn ve Sbírce interních aktů řízení Policie České republiky Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, ročník 2011, částka 63. Z článku 3 odst. 2 tohoto pokynu vyplynulo, že příslušníkům, kteří se střídají ve vícesměnném a nepřetržitém režimu služby ve dvacetičtyřhodinových směnách, jsou poskytovány nejméně čtyři přestávky na jídlo a odpočinek v celkové délce minimálně 120 minut, přestávky ve službě na jídlo a odpočinek nelze čerpat na začátku a konci směny. Dle následujícího odstavce 3 pak platí, že příslušník, který nemohl vyčerpat přestávku ve službě na jídlo a odpočinek v době určené podle plánu, začne ji čerpat, jakmile mu to výkon služby dovolí, nejpozději však po 5 hodinách nepřetržitého výkonu

služby. O této skutečnosti vyhotoví před ukončením služby úřední záznam, který vloží do podpisové knihy v systému ETŘ přímému nadřízenému, který zajistí evidenci změny v systému EKIS WEB. Odstavec 4 téhož článku stanoví, že pokud příslušník nemohl vyčerpat naplánovanou přestávku postupem podle odstavce 3, vyhotoví o této skutečnosti před ukončením služby v ETŘ úřední záznam s uvedením konkrétního důvodu, proč nebylo možné naplánovanou přestávku vyčerpat. Zároveň úřední záznam vloží do podpisové knihy v systému ETŘ přímému nadřízenému, který důvod nemožnosti čerpat naplánovanou přestávku ověří a přijme příslušná opatření.

76. Správní orgán prvního stupně se snažil odstranit rozpory mezi výpověďmi řadových a vedoucích příslušníků ohledně možnosti střídání policistů na pracovišti IOS v době plánovaných přestávek a prokázat tak personální zajištění zastupitelnosti ve světle shora uvedené judikatury. Za tímto účelem zpracoval výpis telefonních hovorů a přehled počtu řešených událostí a počtu zpracovaných záznamů v informačním systému JITKA ve dvou obdobích, a to za období od 1. 1. do 29. 2. 2020, kdy neexistovala žádná omezení v možnosti čerpat přestávky (tj. služba byla vykonávána v režimu § 60 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru), a za období od 3. 9. do 1. 11. 2020, kdy v návaznosti na epidemiologická opatření související s onemocněním COVID-19 v kritické infrastruktuře byla omezena možnost čerpat přestávky (tj. služba byla vykonávána v režimu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru). Z porovnání vyplynulo, že obě období se zásadně nelišila, a to ani počtem zpracovaných událostí za směnu, ani počtem provedených záznamů do informačního systému JITKA. Jednalo se tedy o srovnatelná období. V prvním období bylo na pracovišti zpravidla 8 až 9 příslušníků (v průměru 8,63), zatímco během druhého období jen zpravidla 7 policistů (v průměru 6,92). Z uvedeného srovnání tedy vyplývá, že ve druhém období, tedy v době, kdy služba byla vykonávána jako nepřerušitelná, bylo na pracovišti cca o 1,7 policistu méně, a přesto tento počet policistů dokázal odbavit stejné množství případů, zaznamenat stejné množství záznamů, jako cca 9 policistů v režimu výkonu služby s plánovanými přestávkami. Pokud by se tedy čistě matematicky přikročilo k tomu, že v případě 7 policistů fungovalo celé IOS bez možnosti čerpání přestávek, pak již jeden policista ve službě navíc je schopen „pokrýt“ (zastoupit) postupné čerpání přestávek i více než 7 policistů. Proto, pokud v běžném režimu slouží 8 či více policistů, lze hovořit o dostatečném personálním zajištění služby, a soud souhlasí se závěrem správních orgánů, že obsazení pracoviště IOS v rozhodném období bylo dostatečné a disponovalo takovou rezervou, aby se policisté průběžně během směny střídali v čerpání přestávek.
77. Správní orgán prvního stupně pořídil také výpis záznamů z informačního systému JITKA za období od 7. 2. do 12. 2. 2020 a od 30. 9. do 5. 10. 2020, šlo vždy o pět po sobě jdoucích směn s obdobným nadprůměrným vytížením pracoviště IOS. Z této analýzy vyplynulo, že během časového úseku mezi 23. hodinou večerní a 6. hodinou ranní jednotliví příslušníci IOS zaznamenávali činnosti s prodlevou několika hodin. Z toho je patrné, že jejich vytíženost nemohla být tak enormní, aby nebylo možné přestávky na jídlo a odpočinek čerpat. Tento závěr pak lze dle soudu rovněž ilustrovat na příkladech, kdy žalobce d) prokazatelně opustil pracoviště (tříkrát cca na půl hodiny). Nic na tom nemění ani tvrzení žalobců, že činnost policistů není omezená na úkony zaznamenané v informačních systémech a že se v pracovní době seznamují s dokumenty atd. Toto tvrzení žalobců je dle soudu velmi obecné a nepřináší žádné konkrétní důkazy o tom, jaké neodkladné činnosti znemožňující čerpání každé konkrétní přestávky příslušník IOS v průběhu směny vykonává.

78. Žalobci ve vztahu k provedené analýze neměli výhrad, v žalobě pouze namítali, že policisté provádějí i další činnost (sledování vysílačky, PCO pultu, pohybu hlídek, studium interních norem, zápisů v ETŘ), aniž by zanechali elektronickou stopu. Ve vztahu k odchodům z pracoviště či dalším záznamovým listinným důkazům nenamítali ničeho. Jediná námitka v tomto směru byla vznesena žalobcem d) v odvolacím řízení, a to pouze ohledně důvodů opuštění budovy, již žalovaný vypořádal.
79. Krajský soud tedy souhlasí s žalovaným, že jím provedené dokazování prokazuje skutečnost, že objektivní podmínky na IOS Hradec Králové v rozhodném období umožňovaly vzájemné střídání policistů při výkonu služby. Byla tím potvrzena správnost výpovědí vedoucích příslušníků a zároveň odstraněny nejasnosti vyplývající s rozporných tvrzení řadových příslušníků. Krajský soud přisvědčuje názoru správních orgánů, že pokud řadoví příslušníci plánované přestávky na jídlo a odpočinek nečerpali, bylo to z jejich vlastního uvážení či subjektivního přesvědčení, že jejich úkoly nezastane jiný kolega.
80. Správní orgány obou stupňů dle krajského soudu na rozpory jednotlivých svědeckých výpovědí reagovaly a po provedeném dokazování je vysvětlily, přičemž zjistily skutkový stav bez důvodných pochybností.
81. Vzhledem k tomu, že žalobci namítali, že žalovaný se nevypořádal s odvolací námitkou nevysvětlení rozporů ve svědeckých výpovědích, zaobíral se posouzením postupu správních orgánů i krajský soud. Neshledal přitom na jejich hodnocení žádné pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že nelze jednoznačně určit, která z variant skutkového stavu odpovídá skutečnosti. Naopak dle soudu lze jednoznačně potvrdit závěry žalovaného, že hodnověrnými se jeví výpovědi vedoucích příslušníků, což podpořilo provedené dokazování pomocí tzv. analýzy, kterou správní orgán prvního stupně zpracoval. Správní orgány tedy naplnily nároky na ně kladené správními soudy (mj. v žalobci zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005-84), dle kterých v případě existence rozporů mezi jednotlivými důkazy musí správní orgán důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné z vzájemně protichůdných skutkových verzí.
82. Organizační, technické i personální zajištění čerpání přestávek popsal správní orgán I. stupně na straně 8, 9, 18 a 19 svého rozhodnutí (vyjma konkretizace technologického řešení) a žalovaný v rámci celého rozhodnutí, zejména však na stranách 12, 22, 23, 24, 32 až 35. Vyplynulo z nich, že na IOS jsou dvě místa příjmu linky 158, dvě místa sektoru „SEVER“, dvě pracoviště sektoru „JIH“, další dvě pracoviště bývají využívána jako posílení k řízení dopravy nebo příjmu linky tísňového volání. Dle žalovaného jsou všechna tato pracoviště plně kompatibilní a záleží pouze na vedoucím operačního odboru a vedoucím směny, které pracoviště bude vykonávat jakou činnost. Vždy je třeba zajistit celkem 4 pracoviště plnící specifické úkoly, a to 1. pracoviště vedoucího směny, 2. pracoviště sektoru „JIH“, 3. pracoviště sektoru „SEVER“ a 4. pracoviště tísňového volání linky 158 (celkem dvě pracoviště). K zajištění fungování IOS je nezbytné obsadit pracoviště tak, aby v každý jeden okamžik byl minimálně jeden policista na každém takovém pracovišti IOS. Během dvaceti čtyř hodinové služby jsou naplánovány 4 přestávky po 30 minutách tak, aby se policisté mohli navzájem zastupovat. Policisté jsou jednak seznamováni s plánovanými přestávkami v rámci měsíčních plánů služeb

obsahujících i časy rozvržení přestávek pro jednotlivá místa na IOS a rovněž rozpis těchto přestávek visí na nástěnce na pracovišti IOS.

83. Konkrétní plánování časů přestávek pro jednotlivá místa (stoly) v závislosti na změny plánování počátku směn v průběhu času vyplynulo ze správního spisu (konkrétně ze stran 391-392, 403-409, 411-412), a to shodně, jak je uvedl správní orgán na straně 8 a 9 prvostupňového rozhodnutí. V zásadě se jedná o 3 až 4 různé časy každé přestávky plánované pro jednotlivé stoly pracoviště IOS.
84. Skutečnost, že i žalobci si jsou vědomi zastupitelnosti jednotlivých pracovníků mezi sebou, je zřejmá již ze samotné žaloby, kde na straně 8 k zastupitelnosti uvedli, že „technologie je nastavena tak, že policisté mohou vykonávat činnost, jakou vykonává kolega vedle. Objem práce, který se zpracovává, je však nastaven na určitý počet příslušníků. Ti mohou vykonávat stejnou činnost, potažmo se zastupovat, ale zpravidla každý dělá činnost svou, neboť objem práce je nárazově tak velký, že jsou vytíženi všichni. Z toho důvodu je zastupitelnost nastavena tak, že okamžitě některé činnosti přebírá pracoviště jiného kraje. Nejčastěji to tak je u příjmu linky 158, kdy do určité doby není hovor přijat z důvodu vytížení policistů, tak hovor automaticky ‚přepadne‘, je spojen na jiný kraj, ten tuto událost zaeviduje a pošle zpět dle místa události. V případě výpadku celého pracoviště je automaticky vše přesměrováno na jiný kraj, než je aktivováno záložní pracoviště na operačním středisku v Hradci Králové. Proto jsou všechna operační střediska v republice nastavena stejně, co se týče technologií, spojení, hierarchie vedení a počtu příslušníků na jistý normo-stav objemu práce na osobu.“ Sami žalobci popsali shodně se správními orgány fungování IOS Hradec Králové. Z uvedeného tedy vyplývá, že v rámci pracoviště IOS Hradec Králové je organizačně i technicky nastaveno a umožněno, aby se jednotliví pracovníci v rámci směny navzájem zastupovali.
85. Žalobci však dále namítli, že „zastupitelnost policisty na jednotlivých pracovištích je reálně možná jen po omezený čas, protože pokud některé věci jeden policista nezpracovává od začátku, musí se druhý s danou akcí nejprve seznamovat a je ztracen drahocenný čas. Z tohoto důvodu druhý policista v podstatě neodchází daleko, přeruší volno, odloží jídlo a činnost dokončí sám. Zastupitelnost je dále omezena pouze na akutní věci a na prvotní úkony, neboť každé pracoviště na středisku (jih, sever) pracuje na jiných sektorech a navzájem není důvod mít informace o hlídkách mimo svých okresů. Pokud by jeden policista měl dlouhodobě zastupovat policistu na druhém sektoru, musel by se zdůlhavě seznámit s aktuálními hlídkami, stavy na okresech, aktuálním nápadu, prostudovat mnohé informace, aby mohl dále kvalifikovaně rozhodnout. V krátkodobém horizontu, na prvotních úkonech tam zastupitelnost tedy je a není problém, ale celkovou komplexní činnost na konkrétních případech policisté nezastupují, tj. v řádu minut není problém, v řádu desítek minut vznikne problém a je ohrožena bezpečnost.“ Obdobné již namítali v rámci svých odvolání a k uvedenému se vyjadřoval žalovaný průběžně v rámci celého napadeného rozhodnutí a zejména pak na straně 29, 35 a 36.
86. Otázka celkové délky možné zastupitelnosti je tedy *de facto* jedinou spornou okolností v dané věci. Jak vyplývá ze správního spisu, rozhodnutí správních orgánů i tvrzení žalobců, přestávka je pro jednotlivé pracovníky plánována na 30 minut s tím, že se počítá, že primární zastoupení bude vždy prostřednictvím druhého pracovníka na témže pracovišti („sever“, „jih“, tísňová linka), který by měl vždy být přítomen, čerpá-li druhý pracovník téhož pracoviště přestávku. Bude-li tento pracovník zaneprázdněn jiným

případem, počítá se se zástupem pracovníka téhož IOS Hradec Králové z jiného z uvedených pracovišť. Pro případ, že i všichni ostatní by byli zaneprázdněni, počítá se se zástupem prostřednictvím jiného IOS v jiném kraji. Vzhledem k tomu, že přestávka je pouze 30 minutová, nelze takové zastupování považovat za dlouhodobé. Pokud sami žalobci tvrdí, že minutové zastupování není problém a je i pro ně zcela automatické (kam nutně spadá návštěva toalety, sprchy, zajištění a ohřátí si stravy, donesení si věcí ze šatny, ve svědeckých výpovědích zmiňované přeparkování auta, z dalších výpovědí vyplývající i nákup svačiny či léků mimo budovu pracoviště apod.) a které musí zajistit v nejednom případě znamenat nepřítomnost dané osoby z logiky věci minimálně deset minut, pravděpodobně však více a žádný problém v takové nepřítomnosti nebyl tvrzen, stěží lze uvěřit, že třicetiminutová přestávka by ohrozila chod daného pracoviště. Sami žalobci uvedli, že zastoupení se určitě vztahuje na prvotní úkony, problém pak dle nich může nastat, zastupoval-li by pracovník pracovníka z jiného pracoviště téhož IOS, neboť dle tvrzení žalobců by se musel seznamovat s hlídkami, stavy na okresech a dalšími informacemi. Soud se s takovou námitkou nemůže ztotožnit. Předně poloha hlídky je pro pracovníka podstatná v okamžiku oznámení události (jak správně podotkl žalovaný na straně 37 napadeného rozhodnutí), kdy ji musí zjistit, což je shodné jak pro pracovníka na daném pracovišti, tak pro zastupujícího pracovníka jiného pracoviště. Otázka potřeby zcela nepřetržitého monitoringu pohybu hlídek je diskutabilní a určitě není důvodem pro nepřerušitelnost výkonu služby, a tedy nemožnost čerpat přestávku. Důvody takové potřeby žalobci netvrdili. S jakými dalšími dokumenty a s jakými stavy na okresu by se měl zastupující pracovník dále seznamovat, že by taková aktivita bránila řádnému poskytování služby IOS, však žalobci neuvedli. Soud tedy nemůže žalobcům dát za pravdu, že v případě odchodu pracovníka např. na toaletu či do sprchy na 15 minut bezpečnost poskytování služby pracovištěm IOS neohrozí a zastupitelnost je tak bez problémů zajištěna, ale v případě čerpání naplánované a pro všechny pracovníky očekávané přestávky některého pracovníka v délce 30 minut již takový problém způsobí.

87. Z uvedeného tedy vyplývá, že zastupování příslušníků na pracovišti IOS bylo zajištěno jak organizačně (ve formě naplánovaných časů čerpání přestávek, s nimiž byli příslušníci seznámeni elektronicky při plánování směn na každý kalendářní měsíc, tak rovněž vyvěšením na nástěnce pracoviště IOS Hradec Králové), technicky (ve formě možnosti pracovat v příslušných programech na základě vlastního přihlášení jeden za druhého a v případě zaneprázdnění všech pracovníků IOS Hradec Králové „přepad“ případu na jiné IOS jiného kraje), tak i z hlediska personálního (ve formě dostatečného počtu pracovníků na pracovišti IOS Hradec Králové).
88. Krajský soud si je vědom, že práce na IOS je náročná a velmi významná, a proto se jistě může stát, že každý jednotlivý příslušník nebude moci nastoupit v plánovaný okamžik na svou přestávku, nicméně interními předpisy, konkrétně uvedeným pokynem ředitele Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje č. 63/2011 v čl. 3 odst. 3 a 4, je takový stav předvídan a je nastaven postup řešení. V případě nemožnosti započít čerpat naplánovanou přestávku přichází nejprve na řadu odsunutí počátku čerpání takové přestávky a tomu odpovídá povinnost zaznamenat takovou událost do elektronického systému ETR ve vztahu k nadřízenému, pro nějž z toho plyne další povinnost. Uvedený pokyn předvídá i řešení situace, kdy nebude možné ze strany příslušníka ani posunout počátek čerpání přestávky, a tak nebude možné přestávku čerpat vůbec. I takové situaci odpovídá povinnost daného příslušníka elektronické notifikace ve vztahu k nadřízenému. Ať již tedy žalovaný či správní orgán vyvozuje povinnost příslušníka informovat

vedoucího pracovníka o nemožnosti započít čerpání či čerpat přestávku z obecných povinností plynoucích ze služebního poměru, anebo plyne tato povinnost z uvedeného pokynu, jedná se o povinnost podstatnou. A to jak z důvodu přehledu o výkonu služby a plnění povinností každého příslušníka, tak zejména z důvodu řízení celého pracoviště IOS. Opakované a časté hlášení nemožnosti čerpat přestávku by mělo vést k organizačním změnám na pracovišti tak, aby byly zajištěny práva a povinnosti jak příslušníků, tak fungování IOS jako takového a přizpůsobení čerpání přestávek potřebám pracoviště. Nicméně žádné záznamy z ETR ani o posunutí čerpání přestávek, ani o nemožnosti takové přestávky nebyly žalobci tvrzeny a nevyplynuly ani ze správního spisu. Neexistence takových hlášení vyplývá rovněž z napadeného rozhodnutí.

89. Jedinou žalobci zmiňovanou písemnou výtkou týkající se čerpání přestávek z jejich strany je nesouhlas ze strany žalobců a) a d) s dokumentem nazvaným „plán přestávek“ z podpisové knihy ETR (založen ve správním spise na č. l. 391 a 392). Žalobce a) dne 5. 3. 2020 uvedl: „Z hlediska nepřetržitého provozu na tomto pracovišti není možné čerpání přestávek.“ Žalobce d) pak dne 21. 2. 2020 uvedl: „Nesouhlasím, řídí se dle špatného zák. ustanovení.“ Uvedené výtky samozřejmě vyjadřují nesouhlas žalobců s tím, jakým způsobem jsou konány služby na IOS Hradec Králové a vyjadřují jejich právní přesvědčení, že jim nejsou poskytovány přestávky ve službě na jídlo a odpočinek, ale pouze přiměřená doba na jídlo, což ostatně oba vyjádřili i ve svých žádostech, na jejichž základě bylo zahájeno řízení ústící v napadené rozhodnutí. Tyto nesouhlasy a poznámky však neprokazují skutečnost, že by přestávky fakticky čerpány nebyly, nemohly být a jejich čerpání nebylo ze strany nadřízených organizačně, technicky a personálně zajištěno. Skutečnost, zda nadřízení po takovémto „upozornění“ ze strany žalobců řešili a hlídali, zda jednotliví pracovníci skutečně čerpají přestávky v nařízené době či v případě nemožnosti započít čerpání vypracovávají příslušná hlášení, nemůže založit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Námitky žalobců týkající se nedodržení § 45 odst. 2 písm. e) zákona o služebním poměru, vědomí či nevědomí vedoucích příslušníků o čerpání přestávek, jsou tedy nedůvodné.
90. V uvedené věci je třeba upozornit, že celé řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí je řízením návrhovým ve smyslu § 44 správního řádu v návaznosti na § 178 odst. 1 zákona o služebním poměru. Předmět řízení tedy vymezili žalobci svými žádostmi, svými tvrzeními a tomu odpovídajícími důkazními návrhy. Ve vztahu k takto danému předmětu řízení byly správní orgány povinny zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu nezbytném pro své rozhodnutí. Silněji ale důkazní povinnost s ohledem na charakter řízení tížila žalobce (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 27. 1. 2015, čj. 41/2014-40). Ve svých žádostech se žalobci omezili toliko na konstatování, že na pracovišti IOS Hradec Králové není možné čerpat přestávky dle § 60 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru, ale mělo by se jednat o službu v režimu § 60 odst. 3 téhož předpisu. Žalobci tedy netvrdili ani neprokazovali, že by jim bylo ze strany nadřízených zakazováno či limitováno, jakým způsobem mají trávit plánované přestávky, ani že by jim bylo nařízeno být nějakým konkrétním způsobem během přestávek k dispozici k plnění služebních úkolů (např. přítomností na pracovišti, být dosažitelní bezodkladně na zavolání telefonem či vysílačkou apod.), s výjimkou příslušných cvičení, za něž byla žalobcům prvostupňovým rozhodnutím přiznána a proplacena služba přesčas a žalovaným byl tento výrok potvrzen, žalobní námitky do této části rozhodnutí nesměřovaly. V uvedené věci nebylo tvrzeno ani prokázáno, že by nebylo možno výkon služby přerušit, že by některý pracovník byl odvolán z přestávky,

že by nedošlo k jeho zastoupení. Nebyla tedy prokázána žádná systémová chyba, ať již organizační, technická či v personální obsazenosti, jež by činila službu fakticky nepřerušitelnou a k takové skutečnosti nebyly ze strany žalobců ani navrhovány žádné důkazy. Naopak byla prokázána opatření zajišťující zastupitelnost jednotlivých pracovníků, existence konkrétního časového rozpisu k čerpání přestávek, neexistence příkazů omezujících trávení přestávek. Soud tedy má za to, že žalobcům bylo umožněno přestávky v souladu s § 60 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru čerpat. Omezení v čerpání přestávek bylo prokázáno v době cvičení, a to tedy pouze mimořádně, nikoliv často. Další omezení byla v době covidové s výše zmíněným specifickým postupem. Žalobě tedy vyhovět nemohl.

91. Krajský soud tedy závěrem shrnuje, že se plně ztotožňuje s právními závěry učiněnými správním orgánem I. stupně a potvrzenými žalovaným. Soud dospěl k závěru, že služba na pracovišti IOS Hradec Králové není službou, jejíž výkon nelze přerušit, neboť příslušníkům jsou poskytnuty možnosti čerpat přestávku na jídlo a odpočinek dle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru.
92. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, ani namítanou nezákonnost napadeného rozhodnutí, proto žalobu jako nedůvodnou v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
93. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobci neměli ve věci úspěch, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 30. června 2022

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu